

БОРИС ПАСТЕРНАК ИЗ „ЛЕЙТЕНАНТ ШМИДТ“

Превод от руски: Кирил Кадийски, —

chitanka.info

[...]

Октомври. О, пръстен от стачки.
О, вятър! О, адско изчадие!
И чорли на морски грамади,
вързопи, забрадки.
Брошури и позиви — пачки,
о, буря!
О, киша! О, мрак! О, пищялки
зовящи, резета, ключалки —
малко
след пет.

От тюрми — към бури, брошури.
О, нощи! О, речи гореци!
На раните — стрелят отсреща —
отвесните свеци!

О, гробище в ден с погребение?
И с тон с лейтенантската клетва,
и рокли, и взори безцветни,
в обятия слети!
О, стълбища в креп! Псалмопения?
И отговор — хором — полека,
така бронз о бронза отеква:
„Кълни се!“ — „Кълнем се!“

О, вихър, обрулил словата
като дървесата! О, вятър,
щадящ засега под небето
едни междуметия!
Носи над талази и мачти:
„За сълзите, бѣдните стачки,
ни крачка назад! Закълни се!“
„Кълнем се! Ни крачка!“

[...]

От морето, иззад пощата изскочил,
вятърът като слепец върви
към завоя, бърза той, какво, че
го събарят все тълпите с вик.
Край стената син ацетилен е
вбит в калта, но и така дори —
пет за шест, морето до колене —
по-нататък духва упорит.
Бие се, опърлил своята мутра,
край фенера кривнат, с пламък слаб,
отминава и изплувал, удря
с две припрени прилепски крила.

А моряците — макар на двора
да е мрак, да бръсне вятър лош —
пред казармата шумят и спорят
в тая тъмна ноемврийска нощ,
За хиляда те гълчат, от всеки, —
сякаш в буря пролетен овраг, —
е разровен, пръснат и размекнат
и на буци вдигнат този мрак.

Дъх на воля, дъх на влажна почва,
на къртичини, картофи — ти
дъх на щорм усещаш и какво, че
е в море открито от уста.
Трала-лала, нечи шегички,
слухове, подметки, спор след спор,
само край един върти се всичко,
както плъзва из селата мор.

Плъзва слух, че бил сред депутати,
плъзва слух, че ходил в комитет,
плъзва слух — и нещо в тъмнината

приближава в същия момент.
И догадките с разкати спряло,
и помело в двора неприбран
будки и бариери — като хала
носи се и носи се „ура“.

Незапочнал още своето слово —
радостта през бреговете ври.
Чака да се слегне и отново
удесеторява тоя взрив.
И се борят буря и оратор.
Търси — бурно! — чувството простор.
Не словата — всичко без словата
храни, пали техния възторг.
Обяснение на исполини.
Тук без думи могат до един.
Ако имат флаг — той е малинов.

Ако мрак ги дебне — той е син.
Но все пак дочува се: ескадра.
Значи трябва умно и с похват.
Друга дума — „утре“ — се прокрадва.
Сигурно за себе си — това.

[...]

В зимни призрачни мъгли
дреме рейдът призори,
сънно в пушек сиво-блед
мачтите оплел,
къпец се като в роса
с рей — стреснат рой —
в полумъртвите фенери —
млечнобял седеф, сребро.
И пълзи едва-едва
утринна вода.
И шумът, отронен леко,

стихва — сякаш бод след бод —
тръпки в тялото на всеки
параход.

Той спи, престорил се на болен,
мъртвешки сън и ужасил
почти триверсната околност,
той спи, отвън показал щил.
Той скри се, той не ще да слуша
в мъглата млечнобяла. Спи
зад пелена от малодушие.
Какво възторга му стопи?

Мравуняк на брега — отрано
войска се влачи цяла нощ
и гледат я — като на длан е —
зяпачите от Павлов нос.
Пехотен полк от Павлоград и
тринайсетата полева —
артилерийската — бригада
изпробват потния паваж.

Коне, картечници, талиги,
сандъци от патрони, звек
и грохот, грохот, който стига
за цял Нахимовски проспект.

На булеварда с наредени
под дрипавия небосклон
останки жалки от учение —
самият Кримски дивизион.

И любопитство, любопитство:
брега триверстен, затъпял —
дошла да пие, да се плиска
над трийсетхилядна тълпа.
Кипяща каша с костенурки —

гемиите заля тя пак
и булевард — казан катурнат,
и стълби — каменен черпак.
Той с нея целият покрит е
като с чернилка от ята,
които денем спят прикрити,
та сажди да пластят в нощта.

Изтля мъглата постепенно
и слънцето край този флот
разлюшка водната арена
като уплашен кашалот.
И в тихата и ясна заран
на крачка от кръга зловец
бе крайцерът — под пълна пара,
като огняр край своята пещ.

[...]

В миг като сняг в коси навалял
ахна тълпата, сякаш залп
тресна в триверстовия гранит
и отхвъркна встрани.
Ура — удар в борд, в аврал,
в бушприт!
Ура навеки! Заридал!
Опит!
Над крайцера лумна сигнал:
КОМАНДУВАМ ФЛОТА. ШМИДТ.

Март 1926 — март 1927

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.